

Arrest

nr. 227 042 van 3 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 29 oktober 2018, en heeft zich vluchteling verklaard op 16 november 2018.

1.2. Op 27 mei 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 mei 2019 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben, afkomstig te zijn van Gujranwala, en een Presbyteriaanse Christen te zijn. U werkte uw metric af, en zat naderhand een vijftiental jaar thuis. In 2006 volgde u een cursus schoonheidszorg, waarop u thuis klanten ontving. Vanaf 2016 begon u daarop te werken in een schoonheidssalon, zonder vergoeding.

In juli 2018 merkte u dat een man u onderweg naar het salon vaak zou aanspreken en aanstoten. Uiteindelijk versperde hij zelfs uw weg en eiste dat u met hem zou trouwen. U weigerde. Uw zus en haar man, alsook uw bazin in het schoonheidssalon namen dit weinig ernstig, totdat u op een dag in juli 2018 op straat water in uw gezicht geworpen kreeg door de man, waarbij hij dreigde dat het de volgende keer zuur zou zijn. U bleef naderhand thuis. Dan eind augustus 2018 drong de man samen met drie handlangers met groene tulbanden het huis waar u met uw zus en haar man woonde binnen, en bedreigden ze uw schoonbroer met een wapen. De buurtbewoners konden hen evenwel weggagen. Daarop trok u begin september naar Lahore waar u bij familie van uw schoonbroer verbleef. Op een dag kreeg u daar evenwel ook bezoek van de man, wederom vergezeld van groene tulbanden. Ook deze keer konden buurtbewoners hen weggagen. Hierop besloot u met hulp van uw schoonbroer het land te verlaten.

Na een reis door onbekende landen kwam u op 29 oktober 2018 aan in België, waar u op 16 november 2018 ook om internationale bescherming verzocht. Ter staving van uw relaas legde u een Pakistaanse identiteitskaart voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit christen te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017. Hierin stelt de UNHCR dat christenen "may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. U verklaart trouwens zelf dat u geen problemen kende louter omwille van uw geloof (CGVS p. 10).

*Er dient na uw gehoor bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen. Er dient **vooreerst** gewezen te worden op uw gebrek aan medewerking met de procedure. De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot*

medewerking. Er zijn namelijk redenen om aan te nemen dat u uw paspoort en een recente identiteitskaart achterhoudt, dat u uw werkelijke reisweg verhult, dat u geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over uw (beroeps) activiteiten in Pakistan, dat u geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over uw familiaal netwerk, en dat u niet de waarheid vertelt over uw burgerlijke staat.

U verklaarde in dit kader **ten eerste** bij herhaling dat u in Pakistan nooit een paspoort had, niet recent noch vervallen (CGVS p. 3, 19). Nochtans blijkt uit documenten in uw dossier dat iemand met uw naam, geboortedatum, geboorteplaats en beroepsbezigheid in 2013 twee visumaanvragen deed en hiertoe een paspoort geldig van 2010 tot 2015 voorlegde (demande de visa n° BEL ...28509 dd. 16 augustus 2013; demande de visa n° BEL ... 28207 dd. 27 juni 2013). Hier op gewezen, herhaalt u louter nooit een paspoort gehad te hebben (CGVS p. 19). Na een overlegmoment met uw advocaat, verwijst u zeer vaag naar een vrouw in uw buurt die iets voor u zou regelen om naar het buitenland te kunnen gaan, maar kan hier voor de rest geen zinnige toelichting over geven, en ontkent uiteindelijk opnieuw ooit een paspoort gehad te hebben (CGVS p. 21). Dit valt maar weinig ernstig te nemen, en het is meer waarschijnlijk dat u uw paspoort probeert achter te houden, waarschijnlijk omdat bepaalde gegevens uw relaas doorkruisen (zie ook infra).

U verklaarde **ten tweede** dat u in Pakistan enkel de identiteitskaart had die u voorlegde voor het CGVS (document 1) (CGVS p. 2, 3). Deze dateert van 2002 en was geldig tot 2015. U zou Pakistan evenwel pas verlaten hebben in 2018, waardoor vermoed kan worden dat u ondertussen een nieuwe identiteitskaart haalde. De nieuwe computerized national identity card (CNIC) is namelijk verplicht voor te leggen voor allerlei zaken zoals stemmen, het verkrijgen van een telefoonabonnement, een bankrekening, etc. (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Vermoedelijk houdt u deze achter omdat daar ofwel de naam van uw vader, of die van uw man op staat bij getrouwde vrouwen. Hieruit zou dus blijken dat u getrouwd bent, wat u verborgen probeert te houden (zie infra).

U werd hier ook op gewezen, maar ontkende getrouwd te zijn (CGVS p. 20) U verklaarde **ten derde** dat u nooit trouwde in Pakistan (CGVS p. 5). Nochtans blijkt uit documenten in uw dossier dat iemand met uw naam, geboortedatum, geboorteplaats en beroepsbezigheid in 2013 twee visumaanvragen deed, waarbij de burgerlijke staat aangemerkt werd als "getrouwd" (demande de visa n° BEL ...28509 dd. 16 augustus 2013; demande de visa n° BEL ... 28207 dd. 27 juni 2013). U werd hier op gewezen, maar ontkende ooit getrouwd te zijn (CGVS p. 20, 21). In uw verklaringen over uw (beroeps)activiteiten in Pakistan zit nochtans een omvangrijk gat (zie infra), en het valt te vermoeden dat de oorsprong hiervan is dat u niets wou zeggen over uw gezinsleven gedurende die periode.

U legde **ten vierde** ongeloofwaardige verklaringen af over uw (beroeps)activiteiten in Pakistan. U verklaarde namelijk dat u op uw vijftiende uw metric afmaakte, dus ongeveer rond 1990 (CGVS p. 6). Vervolgens stelt u dat u in 2006 een cursus schoonheidsverzorging deed en daarna mensen thuis ontving, waarop u in 2016 in een schoonheidssalon ging werken. Maar tussen 1990 en 2006 zou u omzeggens niets gedaan hebben en thuis gebleven zijn (CGVS p. 6, 7, 8). Er op gewezen dat het maar weinig geloofwaardig was, en gevraagd wat u dan wel thuis deed die hele tijd, herhaalde u meermaals "niets" (CGVS p. 7, 8), en verwees uiteindelijk naar de kinderen van uw zus (CGVS p. 7), die evenwel pas vanaf ongeveer 2007 geboren werden (twaalf en zes jaar oud, CGVS p. 5). Het lijkt erg sterk dat u zodanig lange periodes helemaal geen (beroeps)activiteiten kan aanhalen, waardoor te vermoeden valt dat u iets probeert te verbergen in weerwil van de medewerkingsplicht.

U verklaarde **ten vijfde** dat u slechts één zus had en geen broers, en dat uw zus in Pakistan woont (CGVS p. 5). Nochtans staat in de voornoemde visumaanvraag te lezen dat u een zus in België zou hebben, op wiens uitnodiging u naar België probeerde komen (demande de visa n° BEL ...28509 dd. 16 augustus 2013; demande de visa n° BEL ... 28207 dd. 27 juni 2013). U werd hier op gewezen, maar ontkende (CGVS p. 20).

Bovendien verklaart u over uw zus in Pakistan dat u momenteel geen enkel contact met haar hebt nadat u uw GSM vergat in Gujranwala (CGVS p. 6, 15). Dit is maar moeilijk te geloven. Los nog van de vraag of u werkelijk het nummer op geen enkele manier kon onthouden of opgeschreven had, verklaarde u zelf dat u naderhand meerdere weken bij familie van uw schoonbroer verbleef (CGVS p. 4, 14, 16). Het is maar weinig geloofwaardig dat u het nummer van uw zus of schoonbroer niet van hen ontvangen zou hebben gedurende die periode. Ook hier lijkt het er sterk naar dat u zaken probeert te verhullen.

U legde **ten zesde** maar weinig doorleefde verklaringen af over uw reisweg van Pakistan naar België. U verklaart dat u over land reisde, en verschillende reismethodes gebruikte (CGVS p. 17). Voor het

overige weet u niet te zeggen waar u Pakistan verliet, door welke landen u reisde, langs welke steden u passeerde, of waar u Europa binnenkwam (CGVS p. 17, 18, 19). U zou nooit iets gehoord hebben onderweg over waar u was, en ook geen enkele vorm van aanwijzingen hebben over uw reisweg (CGVS p. 19). Dit valt maar moeilijk te geloven. U verklaart zelf dat u nochtans een hele maand onderweg was (verklaring DVZ dd. 14 januari 2019, afdeling 31.), en het valt maar zeer moeilijk te geloven dat u gedurende al die tijd zo weinig informatie vergaard zou hebben. Hier op gewezen gedurende het onderhoud, herhaalt u slechts dat u op verschillende manieren reisde (CGVS p. 20).

Dat u op al deze punten schijnbaar ongeloofwaardige verklaringen aflegde, in tegenspraak met informatie waarover het CGVS beschikt (met name de visumaanvraag), ondermijnt uw geloofwaardigheid al danig. Bovendien doorkruist het gegeven dat u in Pakistan al getrouwd geweest zou zijn uw relaas, dat draait om een man die u (gedwongen) huwelijksaanzoeken begon te doen. Maar daarenboven zijn er ook elementen in uw relaas die het op zichzelf genomen maar weinig aannemelijk maken. U zou voor het overige geen problemen gekend hebben in Pakistan (CGVS p. 17).

U verklaart dat een man u op een bepaald moment in juli 2018 begon lastig te vallen op uw weg naar het schoonheidssalon waar u werkte. Hij viel u uiteindelijk ook lastig bij uw zus thuis in Gujranwala, en later bij schoonfamilie in Lahore. Het valt **ten eerste** op dat hier geen enkel voorgaande voor was: u kende de naam van deze man niet, noch kende u hem van voor het incident (CGVS p. 11, 12).

Het valt **ten tweede** op dat de man allerhande zaken over u leek te weten, zonder dat u kan aanstippen waar hij die kennis haalde. Hij volgde u op weg naar uw werk, en zelfs toen u uw route wijzigde op andere momenten, kon hij u ook daar nog vinden (CGVS p. 11). Hij wist waar u woonde, waarover u enkel kan zeggen dat hij die informatie "ergens" gehaald zal hebben (CGVS p. 13). Later in uw relaas geeft u aan dat hij u zelfs kon terugvinden nadat u naar Lahore was verhuisd, wat u wijt aan een vage "ketting" van mensen met groene tulbanden (CGVS p. 15). Het is nochtans geen sinecure om iemand terug te vinden in zo'n miljoenenstad, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 15).

Over dit bezoek in Lahore kan **ten derde** opgemerkt worden dat u hier helemaal niets van zei bij uw eerste interview voor de DVZ, en toen enkel sprak van een bezoek aan het huis van uw zus en schoonbroer, waar u verbleef (vragenlijst CVS dd. 14 januari 2019, afdeling 3.5.). Dit is nochtans een belangrijk element in uw relaas, daar het indiceert dat er een dreiging zou zijn tegen u in heel Pakistan, niet enkel in Gujranwala, en het is daarom maar weinig geloofwaardig dat u dit niet kon vertellen omdat u uw hele verhaal niet zou mogen gedaan hebben voor de DVZ, zoals u voorhoudt (CGVS p. 16). U verwees trouwens enkel naar dit bezoek in Lahore toen u gevraagd werd of uw problemen niet opgelost waren door naar Lahore te verhuizen, en geeft vervolgens een feitenrelaas quasi identiek aan wat gebeurd zou zijn eerder in Gujranwala – de man komt langs met enkele mannen met groene tulbanden, ze bedreigen u en de familie, ze worden weggejaagd door de burens (CGVS p. 15, 16). Dit doet zeer sterk vermoeden dat het gaat om een toevoeging achteraf. Over de mannen met groen tulbanden die uw belager iedere keer vergezellen kon u ook geen verdere informatie verschaffen (CGVS p. 13).

U geeft **ten vierde** aan dat u op geen enkel moment een aangifte gedaan zou hebben van de verschillende incidenten. Nochtans zou men u op een bepaald moment bedreigd hebben zuur in uw gezicht te gooien, en later u twee keer zijn proberen komen ontvoeren waar u woonde op dat moment (CGVS p. 12, 13, 15), duidelijk strafbare handelingen. U verklaart evenwel dat u als Christene niet op de bescherming van de politie kon rekenen. U verklaart daarop evenwel dat u zelfs nooit probeerde om naar de politie te gaan (CGVS p. 12, 13). Dit is maar weinig ernstig te nemen. Daar u zelfs geen poging ondernam om bescherming te bekomen bij uw nationale autoriteiten, kunnen deze hierbij niets verweten worden. In deze dient in herinnering gebracht te worden dat internationale bescherming enkel openstaat voor iemand die niet op bescherming kan rekenen in zijn eigen land. Dat u niet eens de moeite genomen zou hebben u tot de autoriteiten in Pakistan te richten, ondermijnt uw voorgehouden nood aan internationale bescherming fundamenteel.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraeg doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld.

In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt verwerende partij op 12 juli 2019 samen met een nota met opmerkingen nog volgend stuk bij: de COI Focus "*Pakistan. Situatie van de christenen*" van 27 mei 2019.

Op 10 september 2019 laat verzoekster samen met een aanvullende nota nog volgend stuk aan de Raad geworden: een psychologisch attest van 4 september 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekster, een Presbyteriaanse christen, voert aan dat zij een man vreest met wie zij weigerde te trouwen. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het loutere feit christen te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling en verzoekster er niet in slaagt een vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, te meer nu zij zelf verklaart dat zij geen problemen kende louter omwille van haar geloof; (ii) verzoekster een gebrek aan medewerking vertoont met de procedure aangezien er sterke

indicaties zijn dat verzoekster haar paspoort en recente identiteitskaart achterhoudt, haar werkelijke reisweg verhult, dat zij geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over haar (beroeps)activiteiten in Pakistan, dat zij evenmin waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over haar familiaal netwerk en zij bovendien niet de waarheid vertelt over haar burgerlijke staat; (iii) daargelaten de vaststelling dat verzoekster in Pakistan al getrouwd zou zijn geweest haar relaas dat draait om een man die haar (gedwongen) huwelijksaanzoeken deed doorkruist, verzoeksters problemen hoe dan ook niet geloofwaardig zijn; (iv) de vaststelling dat verzoekster geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs zij reisde naar België verder haar vrees relativeert en (v) de door verzoekster in het kader van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.2.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in haar vluchtrelaas, het poneren van blote, *post-factum* verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3.2. De Raad benadrukt dat van een verzoekster om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, "*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*", Genève, 1992, nr. 205). Een verzoekster om internationale bescherming heeft de verplichting haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoekster om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoekster om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview.

De Raad stelt echter vast dat verzoekster heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, na confrontatie met een negatieve beslissing, volledig afwijkende verklaringen aflegt aangaande het bezitten van een paspoort, haar burgerlijke status, haar activiteiten tussen 1990 en 2006 en haar familiaal netwerk.

Zo verklaart verzoekster in haar verzoekschrift dat zij in het verleden in het bezit is geweest van een paspoort, dat zij bovendien ook getrouwd is geweest in het verleden maar van haar man scheidde in 2013. Verzoekster verduidelijkt voorts dat, hoewel zij eerlijk is geweest over haar beroepsactiviteiten, zij tussen 1990 en 2006 voornamelijk het huishouden onderhield. Daarnaast voert verzoekster aan dat zij

eerst jarenlang geen contact had met haar zus en slechts na haar aankomst in België, met hulp van een pastoor, haar zus in België heeft teruggevonden.

In zoverre verzoekster in dit verband aanvoert dat zij schrik had om de waarheid te vertellen en op aanraden van haar landgenoten haar paspoort heeft achtergehouden, benadrukt de Raad dat van een verzoekster om internationale bescherming nochtans te allen tijde en redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze haar vluchtmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over haar identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en bij haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal doet dan ook afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid. Voorts laat verzoekster geheel na om *in concreto* uiteen te zetten waarom zij eerder leugenachtige verklaringen zou hebben afgelegd. Verzoekster werd immers geïnterviewd op de Dienst Vreemdelingenzaken en werd vervolgens gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster nochtans uitdrukkelijk geconfronteerd met documenten waaruit blijkt dat iemand met verzoeksters naam, geboortedatum, geboorteplaats en beroepsbezigheden in 2013 een geldig paspoort voorlegde in het kader van twee visumaanvragen. Daarenboven werd verzoekster geconfronteerd met het feit dat de burgerlijke staat daarbij werd aangemerkt als "*getrouwd*" en er ook melding gemaakt werd van een zus in België (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 16 april 2019, administratief dossier, stuk 6, p. 19-21), maar bleef zij vasthouden aan haar leugenachtige verklaringen. Op het einde van het gehoor werd verzoekster nog gevraagd of zij opmerkingen had, maar zij liet na het bedrieglijk karakter van haar verklaringen toe te geven (*ibid*, p. 22). Tevens werd van bij de aanvang van haar asielprocedure benadrukt dat verzoekster steeds de waarheid dient te vertellen. Het is dan ook allerminst ernstig dat verzoekster, die wordt bijgestaan door een advocaat, in onderhavig verzoekschrift plots beweert dat zij eerder leugenachtige verklaringen aflegde maar dat zij nu de asielinstanties wenst te overtuigen van de documenten waarover zij beschikt(e), haar werkelijke burgerlijke status, activiteiten in Pakistan en familiaal netwerk, donder dat zij enige concrete en overtuigende rechtvaardiging bijbrengt voor het leugenachtige karakter van haar eerdere verklaringen.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster zich in het verzoekschrift beperkt tot een wel zeer summiere uiteenzetting van de bijkomende elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming.

Zo geeft verzoekster aan dat zij inderdaad in het verleden in het bezit is geweest van een paspoort, maar laat zij evenwel geheel na om dit paspoort voor te leggen. Nochtans werd verzoekster gewezen op het belang van het voorleggen van een paspoort voor de beoordeling van de waarachtigheid van het door haar aangehaalde vluchtrelaas en biedt zij geenszins een afdoende en aannemelijke verklaring voor het ontbreken van dit paspoort.

Voorts beperkt verzoekster zich tot het erkennen dat zij in het verleden getrouwd is geweest, maar voegt zij hier onmiddellijk aan toe dat zij gescheiden zou zijn van haar man sinds 2013. Er dient echter op gewezen dat verzoekster hiervan geen enkel bewijs voorlegt, zodat dit een blote *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee zij niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat zij eerlijk is geweest over haar beroepsactiviteiten en zich tussen 1990 en 2006 voornamelijk bezighield met het huishouden maar zij daarover niet meer kan vertellen, minimaliseert verzoekster de vaststelling dat zij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar activiteiten in Pakistan gedurende die periode, zonder hiervoor evenwel een aannemelijk verklaring naar voor te schuiven.

Waar verzoekster nog aangeeft dat zij jarenlang geen contact had met haar zus en haar slechts in België, met hulp van een pastoor, heeft teruggevonden, gaat zij opnieuw in tegen haar eerdere verklaringen waarbij zij aangaf dat haar zus in Pakistan woont (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 16 april 2019, administratief dossier, stuk 6, p. 4-5). Ook hier legt zij geen enkel bewijs voor van het feit dat haar zus thans in België verblijft.

Gelet op het voorgaande kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de nieuwe versie van verzoeksters documenten, burgerlijke status en (beroeps)activiteiten in Pakistan.

2.3.2.3.3. Met betrekking tot haar problemen in Pakistan voert verzoekster nog aan dat zij haar aanvallers inderdaad niet kent en ook niet weet waarom zij het op haar gemunt hadden, noch hoe zij informatie over haar verkregen hadden. Zij benadrukt in dit verband nog dat ze haar lastig bleven vallen, waardoor zij niet anders kon dan het land te verlaten. De Raad merkt op dat verzoekster zich met dit

betoog beperkt tot het louter volharden in haar vluchtrelaas en het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee zij geenszins vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat verzoeksters verklaringen aangaande haar problemen niet aannemelijk zijn vermits (1) er geen enkel voorgaande was waarbij verzoekster de naam van de man niet kende die haar lastig begon te vallen, noch kende zij hem van voor het incident, (2) de man verschillende zaken van verzoekster leek te weten, zonder dat zij kan aanstippen waar hij de kennis haalde en het evenmin aannemelijk is dat hij haar zelfs kon terugvinden in de miljoenenstad Lahore, (3) verzoekster het bezoek in Lahore volledig onvermeld liet tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken en geen verdere informatie kan verschaffen over de mannen “*met groene tulbanden*” die de man steeds zouden vergezellen en (4) verzoekster geen enkele poging ondernam om bescherming te bekomen bij haar nationale autoriteiten.

Waar verzoekster nog aanvoert dat het feit dat zij bepaalde elementen niet vermeld zou hebben tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat zij telkens werd aangemaand om het kort te houden en haar verzekerd werd dat zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over voldoende tijd zou beschikken om alles in detail te vertellen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen en dat zij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de verzoekster om internationale bescherming erop gewezen dat van haar wordt verwacht dat zij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.3.2.3.4. In zoverre verzoekster nog aanvoert dat zij als christene tot een religieuze minderheid behoort in Pakistan en christenen aldaar nog steeds worden gevisieerd en gediscrimineerd en zij hekelt dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht naar welke “*omstandigheden*” zij zou worden teruggestuurd, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota met opmerkingen op pertinente wijze opwerpt als volgt:

“(…) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt en (waarvan een kopie werd toegevoegd aan deze nota) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit christen te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat christenen “may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection.” Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Verweerder wijst er alsook op dat verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS geen problemen te hebben gekend louter omwille van haar geloof. (CGVS p.10)”. De commissaris-generaal oordeelde derhalve terecht dat verzoekster geen individuele vrees voor vervolging in concreto kon aantonen.

2.3.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) de vaststelling dat verzoekster geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs zij reisde naar België verder haar vrees relateert en (ii) de door verzoekster in het kader van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.5. Het door verzoekster voorgelegde psychologisch attest van 4 september 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 8) vermag evenmin de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas te herstellen. Uit het attest dat zij voorlegt omtrent haar psychologische gezondheidstoestand blijkt weliswaar dat verzoekster verklaart moeilijkheden te hebben met slapen, nachtmerries te hebben en een gevoel van intense angst te ervaren, alsook dat zij tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen veel stress en een gevoel van verwarring zou hebben ervaren. De Raad merkt in dit verband op dat een psycholoog vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt. Een psycholoog is bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt. Hij kan vervolgens vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Uit de bewoordingen van het voorgelegde psychologisch attest blijkt duidelijk dat de klinisch psychologe zich heeft gesteund op de verklaringen van verzoekster en uit niets kan blijken dat de opsteller zich op andere gegevens dan deze verklaringen heeft kunnen steunen. Het attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin de psychische problemen van verzoekster zijn ontstaan. De Raad benadrukt voorts dat uit dit attest niet kan blijken dat verzoeksters mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, nu het zich beperkt tot de weergave van hetgeen verzoekster heeft verklaard met betrekking tot haar persoonlijk onderhoud ("*Madame K. me raconte qu'elle a très mal vécu son interview au commissariat général (CGRA) (...)*", (vrije vertaling: Mevrouw K. vertelt me dat zij haar interview op het Commissariaat-generaal zeer slecht heeft beleefd (...)), rechtsplegingsdossier, stuk 8, eigen onderlijning). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar psychologische toestand haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde omissies en onaannemelijkheden onverkort overeind blijven. Dit klemmt des te meer daar uit het attest blijkt dat de psychotherapeutische hulpverlening werd opgestart op 10 juli 2019, hetgeen zich aldus ruim na het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 april 2019 situeert, alsook na de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 27 mei 2019.

Het door verzoekster bijgebrachte psychologisch attest kan dan ook niet een ander licht werpen op de beoordeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming.

2.3.2.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoekster om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerminst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing nog terecht te lezen als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld.

In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst

de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER